בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 15905-05-26 בר מוחא נ' יוסף ואח'

לפני כבוד השופט נפתלי שילה

המבקש **עו"ד מאיר בר מוחא**
ע"י ב"כ עו"ד אלי הלם

נגד

המשיבים **1. עו"ד אביחי יוסף**

2. ארי שמואל – נמחק
3. אימפקט שירותי תוכן בע"מ – נמחקה

4. שלמה זמיר

5. דניאל קוטלר
ע"י ב"כ עו"ד אביחי יוסף

6. עו"ד יונתן יהוסף

7. סניה (סמיון) ולדברג
ע"י ב"כ עו"ד אביחי יוסף

החלטה

האם יש ליתן צו מניעה זמני המורה למשיבים להסיר את עמוד הפייסבוק "נפגעי עורך-הדין מאיר בר מוחא" ותכניו?

א. <u>תמצית טענות המבקש</u>

1. ביום 6.5.26 הגיש המבקש תביעה כספית בסך של 3 מיליון ₪ כנגד המשיבים 1-3 בעוולת לשון הרע ועוולות נזיקיות אחרות. לטענתו, הם פרסמו קמפיין הכפשה מאורגן, שיטתי וזדוני נגדו, שמטרתו לפגוע בשמו הטוב ולגרום לו להפסיק לייצג את רעייתו לשעבר של המשיב 5.

2. המבקש טען בתביעה שהוא "מבכירי עורכי הדין במדינת ישראל בתחום דיני המשפחה" וכי המשיבים 1-3 פרסמו פרסומי דיבה חמורים נגדו.

3. ביום 19.8.26 הגיש המבקש לבית משפט השלום בקשה לצו למניעת הטרדה מאיימת כנגד המשיבים, וזאת מאחר שלטענתו המשיב 4, שהמבקש ייצג את אשתו לשעבר במסגרת סכסוך גירושין, יצר חשבון ברשת החברתית פייסבוק שמזמין את הציבור להגיש תביעות כנגדו. לטענתו, המשיב 7 שהוא "איש תוכן ומדיה" ביצע את הפרסום במרשתת. שם עמוד הפייסבוק הוא "**נפגעי עורך הדין מאיר בר מוחא**" ובין היתר נאמר שם כי: "**נפגעתם מעורך הדין מאיר בר מוחא? צרו קשר בטלפון 053-**

4449282". כמו כן נאמר שם כי: "**בקרוב נוציא גם את התחקיר המלא, יש כבר אנשים שפונים**" (להלן: **הפרסום**). המבקש טען גם, שהמשיב 5 שכר את שירותי המשיבים 1 ו- 6 שהם אחים ועורכי דין, לצורך הוצאתו לפועל של קמפיין ההכפשה נגדו ואת הפרסום.

4. התקיים דיון בבקשה בבית משפט השלום בפני כב' סגן הנשיאה השופט טל חבקין וביום 27.9.26 ניתנה החלטתו. בית המשפט קיבל את בקשת המבקש וניתן צו למניעת הטרדה מאיימת המצווה להסיר את הפרסום מהפייסבוק ולהימנע מלפרסם או לפעול לפרסום פרסומים דומים בעניינו של המבקש וזאת עד למתן החלטה אחרת של בית משפט זה בבקשה לסעד זמני בתביעת לשון הרע שתוגש, או למשך שישה חודשים לפי המוקדם מבניהם. נקבע, כי ככל שלא תוגש תביעה או בקשה לתיקון כתב התביעה בתוך 7 ימים, הצו יפקע. בנוסף נקבע בהחלטה כי:

> "**מדובר במקרה גבולי, ועל כן יש הצדקה ליתן את הסעד – באופן זמני תוך הפנייה להליך המתאים ... מצאתי שהאיזון בין הזכויות המתחרות מטה את הכף לתת סעד זמני באופיו, תוך ניתוב המבקש להליך המתאים, בהינתן שמאזן הנוחות נוטה לכך**". (להלן: **ההחלטה**).

5. המשיבים הגישו ערעור על ההחלטה לבית המשפט המחוזי והערעור תלוי ועומד.

6. ביום 4.10.26 הגיש המבקש בקשה לתיקון כתב התביעה ולצירוף נתבעים נוספים, הם המשיבים 4-7, וכן הוגשה בקשה למתן צו מניעה זמני שיאסור את הפרסום. המבקש טען כי כפי שנקבע בהחלטה, מדובר בפרסום "**פוגעני מאוד**" וכי הוא "**מעביר מסר שהמבקש ביצע פעולות לא מוסריות או לא חוקיות חמורות המצדיקות נקיטת הליכים משפטיים**". המבקש טוען שמטרת הפרסום היא לנסות לשנות את האופן שבו הוא מייצג את לקוחותיו וכי מדובר בקמפיין זדוני כנגדו, שנועד לגרום לו להפסיק לייצג את רעייתו של המשיב 5.

7. המבקש טען שקיימת עילת תביעה לכאורה לפיה המשיבים ביצעו עוולה של לשון הרע בפרסום. למרות ההלכה שנקבעה בעניין אבנרי (ע"א 214/89 **אבנרי נ' שפירא**, פ"ד מ"ג(3) 840 (1989), (להלן: **הלכת אבנרי**) לפיה ככלל אין ליתן צווי מניעה האוסרים פרסום ונקבע שחופש הביטוי גובר, נפסק שם שיש מקרים שבהם יש ליתן צו מניעה זמני, וזאת בהתחשב בהגנת הנתבע ובאופי הפרסום. לדבריו, המשיב 7 הוא איש תוכן שנשכר על-ידי המשיב 5 בכדי לפרסם חומרים שליליים עליו בכדי לגרום לו להפסיק לייצג את גרושתו. המבקש הוא עורך דין פרטי שאינו נושא משרה ציבורית ולא חשף את עצמו לביקורת ציבורית. המבקש טוען שהמקרה דנן נכלל בחריגים של הלכת אבנרי המצדיקים מתן סעד זמני שיאסור את הפרסום.

8. לדברי המבקש, מאזן הנוחות נוטה לטובתו, מאחר שהפרסום מסב לו נזק גדול הן במישור הכלכלי והן במישור הלא ממוני ומנגד, המשיבים לא הצביעו על נזק קונקרטי כלשהו שייגרם להם כתוצאה מהסרת הפרסום.

ב. <u>תמצית טענות המשיבים</u>

1. על-פי הפסיקה, ככלל, אין לתת צווי מניעה בתביעות לשון הרע, למעט במקרים שבהם מודה הנתבע בקיומה של לשון הרע. מדובר במקרים שהם חריגים מאוד. המבקש אינו מכחיש שהוא האדם שנראה בסרטוני מצלמות האבטחה של בית משפט לענייני משפחה, כמי שאוחז בגרונו של המשיב 4. המבקש אינו מכחיש שבהקלטה נשמע שהוא אומר למשיב 4 "**אתה מת". אתה שרוף. אתה גמור".** המבקש אף לא מכחיש מכתב ששלח לבא כוחו של המשיב 5, שלטענת המשיבים מהווה איום אסור.

2. הפרסום שהסרתו מתבקשת הוא אמת. סרטוני מצלמות משמר בתי המשפט מוכיחים זאת. בפרסום יש עניין ציבורי מובהק. המבקש הוא עורך דין ותיק בתחום דיני המשפחה, מי שבידיו מפקידים אנשים את ענייניהם הרגישים ביותר ומי שמשמש לדבריו כבעל תפקיד מטעם בית המשפט. המבקש אינו יכול לדרוש שהציבור לא ידע כיצד הוא נוהג.

3. הבקשה לא הוגשה בידיים נקיות. המבקש הסתיר את תוכן הסרטונים וההקלטה. מאז הקמת עמוד הפייסבוק, פנו אל המשיבים שישה אנשים שתיארו מעשים חמורים ביותר שעשה כלפיהם המבקש והביעו חשש ממשי לשלומם. הפסיקה הכירה במפורש בעניין הציבורי שבחשיפה המעודדת נפגעים נוספים "לצאת מהשתיקה". קיימת חשיבות ציבורית לפרסום ובעקבות הפרסום, אנשים אחרים שאבו עידוד מכך שקיימים נפגעים נוספים, דבר שהביא אותם לאזור אומץ ולדבר על הפגיעה מעורך הדין בר מוחא.

4. עורך דין הוא קצין בית המשפט וחובתו לנהוג בדרך ארץ כלפי הצד שכנגד ולהימנע מאיומים כלפיו. מה שתועד בסרטון אינו ייצוג. אחיזה בגרונו של בעל דין יריב במסדרון בית המשפט היא תקיפה המהווה עבירה. גם מכתב שכתב המבקש לב"כ המשיב 5, בו הוא מאיים שתהיה פנייה לרשויות המס בעקבות עבירות מס שהוא ביצע, הוא סחיטה באיומים. במקרה דנן, התנהלותו של המבקש כנגד המשיב 4, נעשתה בתוך בית המשפט מול מצלמות אבטחה, על ידי מי שמתאר עצמו כבעל תפקיד מטעם בית המשפט. זו התנהגות שאינה לגיטימית, אינה אחראית ושעל פניה היא פלילית.

5. המשיב 4 טען שהמעשה היחיד שנטען כלפיו הוא, שהוא סיפק את סרטוני האבטחה מבית המשפט ואת ההקלטה שבה המבקש מאיים עליו. ואולם, המבקש אינו טוען שהמשיב 4 הקים את עמוד הפייסבוק, או פרסם אותו, או ידע על הפרסום או הסכים לו.

6. המשיבים 1 ו-6 טוענים שהם כלל אינם צד לסכסוך והם רק משמשים כעורכי דין של בעלי דין. הם לא הקימו את עמוד הפייסבוק ולא פרסמו דבר. לטענתם, לא הייתה כל סיבה לבקש את צירופם להליך.

ג. <u>דיון והכרעה</u>

1. בכל הנוגע לבקשת המבקש לצרף נתבעים נוספים להליך – את המשיבים 7-4 - אני סבור שיש לקבל את הבקשה. ההליך בראשיתו וטרם התקיים קדם משפט. כמובן שאין בהיעתרות לבקשה לצירוף נתבעים נוספים, משום הבעת כל עמדה ביחס לעילת התביעה כנגדם. יחד עם זאת, ככל שהמבקש סבור שקיימת עילת תביעה גם נגד המשיבים 7-4 עקב הפרסומים שנעשו כנגדו בפייסבוק, זכותו להגיש כנגדם תביעה ולכן קיימת הצדקה להתיר את תיקון כתב התביעה, כך שמכלול הטענות יידון בהליך אחד ולא בתביעות נפרדות.

2. מאחר שהמשיבים 3-1 הגישו כבר כתבי הגנה בתביעה המקורית, אזי הגשת כתב התביעה המתוקן שעל המבקש להגיש בתוך 10 ימים מהיום, מותנה בכך שהמבקש ישלם למשיבים 3-1 שיצטרכו להגיש כתבי הגנה מתוקנים, הוצאות בסך של 5,000 ₪ לכל אחד מהם וזאת בתוך 10 ימים.

3. על-פי הלכת אבנרי, ככלל, אין ליתן צו מניעה זמני במסגרת תובענות לפי חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: **חוק איסור לשון הרע**). נפסק שם כי:

> **"הזכות לחופש הביטוי היא זכות יסוד לשיטתנו. משקלה ניכר. כל עוד לא הוכרעה שאלת האחריות בגין לשון הרע, ידה על העליונה כנגד הזכות לשם הטוב. כל עוד הפרסום אינו אסור, יש ליתן לו את מלוא החופש. מכאן שאין להגביל את חופש הביטוי בדרך של ציווי לשעה, ובלבד שהנתבע מעלה טענה, שאינה טענת סרק, כי בידו להגן על הפרסום".**

כב' השופט ברק קבע שם גם כי:

> **"איני סבור כי לעולם אין ליתן ציווי לשעה במשפטי לשון הרע. יש להתחשב בטיב הגנתו של הנתבע, אם אין היא מבוססת על אדני סרק. יש גם מקום לשקול את טיב הפרסום, אם הוא עוסק בעניין ציבורי בו מעורבים נושאי משרות ציבוריות, או שהוא עוסק בעניין פרטי שאין לציבור כל עניין בו".**

4. כפי שציין כב' השופט גונטובניק בת.א. 43503-01-21 <u>**Accessibe Ltd נ' User Way Ltd**</u> (2.3.21):

"יחד עם זאת נראה כי גם בפסיקתו העדכנית של בית המשפט העליון נמשכת הגישה העוינת הוצאת צו מניעה זמני המונע ביטוי בהתאם להלכת אבנרי. כך גם פסק כב' השופט עמית בבג"צ 5239/11 אבנרי נ' הכנסת ... כי 'בית המשפט ימנע מליתן סעד מקדים של צו מניעה לאור ההלכות הנוגעות למניעה מוקדמת של ביטוי. אציין כי גם בחלוף למעלה מ-20 שנה לאחר חקיקת חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, לא סטתה הפסיקה מהלכה שנקבעה בשעתו ... וגם כב' השופטת כתוארה אז חיות פסקה כי: 'כפי שנפסק לא אחת, ככלל אין להיעתר לבקשות למניעת פרסום בשלב מקדמי אלא במקרים חריגים בהם משתכנע בית המשפט כי הגנת המפרסם היא הגנת סרק או שאין עניין לציבור' ".

5. כב' השופט שטיין קבע ברע"א 8721/21 **<u>מכללת באקה נ' המועצה להשכלה גבוהה</u>** (22.12.21), כי:

"הוראת חוק זו מהווה אינדיקציה ברורה לכך שבתובענות שעניינן לשון הרע אין, ככלל, מקום לצווי עשה זמנים, שכן צווים אלה שמורים למקרים בהם הנתבע מודה בקיומה של לשון הרע בחלק מהדברים שפרסם. אבהיר כי הוראה זו איננה שוללת מניה וביה את האפשרות של מתן סעד זמני כאמור במקרים אחרים, אך היא מסמנת את כל אותם המקרים האחרים כחריגים שבחריגים שגודל הכניסה לתוכם הוא כגודלו של קוף המחט".

6. מבלי שאני קובע דבר בכל הנוגע להחלטה שניתנה בבקשה למניעת הטרדה מאיימת, אשר תלויה ועומדת בפני ערכאת הערעור, אני סבור כי לאור ההלכות הנ"ל, מקרה דנן אינו נמנה על המקרים החריגים המצדיקים מתן סעד זמני במסגרת תביעת לשון הרע לפי חוק איסור לשון הרע.

7. מצפייה בסרטון שצורף לתגובת המשיבים עולה שהמבקש התקרב מאוד למשיב 4 ולכאורה הוא אף אחז בסנטרו. על פניו ומבלי שאני קובע בשלב זה כל מסמרות, נראה כי מדובר בהתנהגות אלימה ופוגענית.

8. לפיכך, לא ניתן לומר שבמקרה דנן לא קיימת אפשרות של הגנה מפני הפרסום. בפרסום מושא בקשה דנן נאמר רק כי מי שנפגע מעורך-דין בר מוחא יכול להתקשר לטלפון שמוזכר. אין בפרסום הכפשה או נאצה כלפי המבקש ולא פורטו פגיעות או התנהגות כלשהי של עורך-דין בר מוחא. כל שנאמר בה הוא שיש נפגעים מהתנהלותו וכי יפורסם תחקיר בנושא. הא ותו לא.

9. אכן, המבקש אינו אישיות ציבורית ואולם הוא עורך-דין מוכר בתחום דיני המשפחה. מן הראוי להביא מדברי כב' הנשיא רון שפירא ברת"ק 22454-09-22 **<u>שרית סולן, עו"ד נ' א'כ</u>** (13.9.22):

"אולם המשפט הוא מוסד ממוסדות המדינה. ההליך המתנהל בו הוא הליך ציבורי וחלק משירות לציבור. עו"ד המופיע בבית המשפט הוא 'קצין בית המשפט' ... והוא מחויב בהתנהלותו לשמור על כבוד המקצוע וכן מוטלת עליו החובה לסייע לבית המשפט לעשות משפט ... חובות אלו הן למעשה חובות כלפי הציבור כולו. כפועל יוצא מהתפקיד ואחריות כלפי בית המשפט וכלפי הציבור כולו, קמה הזכות גם לאדם זר שנכח באולם והתרשם מהתנהלות של עורך-דין לבקר את התנהלותו, גם אם הוא אינו צד להליך או לקוח. זאת כל עוד הביקורת נעשית בתום לב ועל-פי התרשמותו".

כמו כן, אפנה לדברי כב' הנשיא השופט אברהם בע"א 10265-12-21 **<u>ניסים זמיר נ' שמואל סעדיה, עו"ד</u>** שקבע במקרה שבו כתב אדם בדף הפייסבוק של עורך דין את המילים "**על הפנים מפסידן**" כי:

"דברי המערער כלפי המשיב היו כאמור דברי ביקורת כלפי המשיב. דברי ביקורת על עבודתו של עורך דין יש לראות כ'ענין ציבורי בהקשר בו עוסק סעיף 15(4) לחוק ...' ".

10. ברע"א 10771/04 **<u>רשת תקשורת והפקות נ' פרופ' משה אטינגר</u>**, פ"ד נט(3) 308 (7.12.04) נדחתה בקשתו של רופא גניקולוג מומחה, למנוע פרסום כתבת תחקיר אודות טיפולים מיותרים ומזיקים שהעניק למטופלות שלו. כב' השופטת ביניש קבעה כי:

"באיזון הכללי נראה כי גם במקרה זה, שהוגדר על־ידי בית־משפט קמא כ"מקרה גבולי", אין מקום להורות על מתן צו מניעה בטרם השידור, אשר־על־כן החלטתי לקבל את הערעור ולבטל את צו המניעה הזמני...
אף שאין המשיב "דמות ציבורית" במובן המקובל, לא יכול להיות חולק בדבר קיומו של "עניין ציבורי" בפרסום במקרה דנן. המשיב הינו רופא בכיר, ובמסגרת עבודתו הוא מעניק שירות של טיפול רפואי לציבור הבא בפניו. לפיכך חרף העובדה כי המשיב אינו דמות ציבורית, הרי שמתוקף תפקידו נתון בידיו הכוח להשפיע על חייהם ועל בריאותם של פרטים מתוך הציבור. אם קיימת – ואין אני מביעה דעה בעניין זה – סיבה כלשהי שבגינה על הציבור להיזהר מפני קבלת טיפול רפואי מידי המשיב, הרי שמן הראוי לפרסם סיבה זו. זהו "העניין הציבורי" הקיים בפרשה, ועניין זה הוא ללא ספק עניין שלציבור יש תועלת בידיעתו".

11. זאת ועוד: גם במקרה שבו התבקש צו מניעה זמני על-ידי אדם שאמור היה להתפרסם אודותיו במסגרת תוכנית טלוויזיה, כתבת תחקיר שבה הובא סיפורה של אחותו שטענה שהוא ביצע בה פגיעות מיניות, לרבות מעשי אינוס (ת.א. 66446-03-24 **<u>אריה דולב נ' רשת מדיה בע"מ</u>** (1.4.24)),

דחה בית המשפט (כב' השופטת אירית קלמן ברום) את הבקשה למתן צו מניעה זמני האוסר על פרסום הכתבה. נקבע שם, שלמרות הנזק האדיר שפרסום כזה עלול לגרום למבקש, עדיין הזכות לחופש הביטוי שהיא זכות יסוד, גוברת על זכות אחרת וכי:

> **"לא עלה בידי המבקש להרים את הנטל ולהראות כי המשיבה אוחזת בהגנת סרק או כי אין בפרסום הכתבה ענין לציבור. הנזקים הצפויים למבקש נסוגים אל מול חופש הביטוי והפרסום במקרה זה".**

החלטה זו אושרה ע"י כב' השופטת רונן ברע"א 2780/24 **פלוני נ' רשת מדיה בע"מ** (8.4.24) שקבעה כי:

> **"ההלכה הפסוקה שהתייחסה לבקשות לצו מניעה עובר לפרסום קבעה כי בית המשפט צריך בבקשות כאלה להביא לידי ביטוי את הערכים הנעלים של חופש הביטוי וחופש העיתונות, וזאת חרף המחיר שהפרסום עלול לגבות. נפסק כי יש להיעתר לבקשה כזו רק כאשר "על פני הדברים וללא צורך בהליך מורכב וממושך, ניתן לראות באופן ברור שהפרסום הוא דבר שקר ואין אנו מעוניינים להביאו בתחום ההגנה של חופש הביטוי, ובמילים אחרות – כשההגנה העומדת למפרסם אינה אלא הגנת סרק"... אם לעומת זאת יש למפרסם הגנה כלשהיא, יש להתיר את הפרסום, ולאפשר למפרסם לשאת בתוצאותיו".**

ראו גם: ת.א. 15878-11-24 (מחוזי י-ם) **איתמר בן גביר נ' רשת מדיה בע"מ** (10.11.24) ות"א (מחוזי ת"א) 5977-04-16 **יעל זאבי נ' שידורי קשת בע"מ** (7.4.16).

12. אם במקרה של כתבת תחקיר הטוענת לעבירות מין חמורות שביצע אדם כנגד אחותו, לא העניק בית המשפט צו מניעה, קל וחומר במקרה דנן, כשעסקינן בפרסום אודות אנשים שנפגעו מעורך דין, כשאין בפרסום שום פירוט אודות הפגיעות הנטענות. כמפורט לעיל, יש אינטרס ציבורי לוודא שעורכי דין יתנהלו באופן תקין והולם ובטח שלא באלימות פיזית או מילולית. לא נעלם מעיני כי הפרסום פוגע במבקש וגורם לו עוגמת נפש רבה. יחד עם זאת, כמפורט לעיל, הזכות לחופש הביטוי גוברת.

13. יודגש שהחלטתי זו מתייחסת אך ורק לפרסום שצורף כנספח 1 לבקשה ואין בהחלטתי משום היתר לפרסם הכפשות או פרסומים פוגעניים אחרים כנגד המבקש.

14. בסיום הדיון בבקשה שהתקיים אתמול, ביקש המבקש להמציא עד היום בשעה 12:00 עותק מלא של הסרטון ממצלמות האבטחה בבית המשפט לענייני משפחה, מאחר שסבר שהסרטון שצורף על ידי המשיבים אינו הסרטון המלא. ברם, המבקש לא הגיש את הסרטון.

15. **<u>סיכומו של דבר</u>**:

הבקשה נדחית.

המבקש ישלם למשיבים 4, 5 ו-7 שהגישו תגובה מפורטת, הוצאות משפט ושכ"ט עורך-דין בסך של 10,000 ₪ לכל אחד מהם. כמו כן, המבקש ישלם למשיבים 1 ו-6 שהגישו תגובה קצרה, הוצאות משפט ושכ"ט עורך-דין בסך של 5,000 ₪.

זאת, בנוסף להוצאות שנפסקו לעיל בגין הבקשה לתיקון כתב התביעה.

ניתנה היום, א' חשון תשפ"ז, 12 אוקטובר 2026, בהעדר הצדדים.

נפתלי שילה, שופט